

STRATÉGIA

„Az MTÁSZ a saját sportágában....meghatározza a fejlesztési célokat és gondoskodik megvalósításukról.”

(Alapszabály 3 §. 3.)a.) pont.)

Budapest, 2006. április 25.

Tisztelt Tagszervezetek,

a választáskor nem tartottam részletes programbeszédet, csak néhány gondolatot mondtam el az elképzeléseimről.

Most, az eltelt hónapok tapasztalatai alapján reálisnak és fontosnak tartom, hogy összefoglaljam mit és hogyan kellene tennünk a jövőben. Mik a céljaink és milyen úton érhetjük el ezeket. Hol, mivel és hogyan kell kezdeni és hogyan kell folytatni.

Kiindulás: a jelenlegi helyzet és ennek alapján szeretném összefoglalni, hogy melyek azok a területek, ahol lépni kell, és melyek a lépéseink várható következményei hosszabb távra.

Jelenlegi helyzet.

A körülményeinkről.

Külső. (Ezen az MTÁSZ-on kívüli világot értem.)

Belföldön sportág vagyunk az ennek megfelelő támogatással.

Ez ugyan így csak egy mondat, de hosszú évek és sok nehézség után érkezünk el idáig.

Természetes az is, hogy nem mérhetjük magunkat a „nagy” sportágakhoz, de a nem olimpiai sportágak között a megítélésünk kedvező és a súlyunk a jövőben remélhetőleg tovább fog növekedni. (Azért a zárójel, mert még nem biztos, de mindenképpen ide tartozik az az információ, hogy a Nemzeti Sportszövetség elnökségébe a nem olimpiai sportágak részéről elnökségi tagnak jelöltek, amelyet vállaltam, és amely a tisztújító közgyűlésen - május 26-án – dől el. Ugy gondolom, a belföldi sportdiplomáciai tevékenységünk szempontjából ez komoly eredmény, még akkor is, ha nekem, személy szerint kicsit több időmbe fog kerülni, mint az eddigi, Ellenőrző Testületi pozícióm.)

Külföldön kezdünk ismertek lenni, amelyet egyrészt a versenyzőink eredményeinek, másrészt pedig az itthon rendezett nemzetközi versenyeknek köszönhetünk.

Nem mindegy azonban, hogy hogyan élünk a lehetőségeinkkel.

Egy egész országot visz a vásárra, aki nemzetközi versenyt rendez. Ma már évente több IDSF Open, WRRC verseny kerül rendszeresen megrendezésre és ez a jövőben várhatóan nőni fog. Itt elsősorban a rendezés, szervezés és a kommunikáció terén van teendők.

A jó tapasztalatok összegyűjtésére és cseréjére gondolok, hogy csak egy példát mondjak. De a pontozók szakmai tudása, viselkedése is meghatározó az ország megítélésében, ezért a továbbképzések minden formában és mennyiségben nagyon fontosak.

Belső. (Itt az MTÁSZ belső kis világát értem)

Az iroda személyi összetétele és felszereltsége, körülményei rendezettek és a feladatainknak megfelelőek. Gondolnunk kell arra, hogy ezt meg is tartsuk.

Az anyagi hátteret folyamatosan biztosítanunk kell, nem szabad visszalépnünk, az emberi szempontoknál pedig nagyon fontos, hogy éljünk a jó munkatársak képességeivel, de ne éljünk vissza lelkiismeretes munkavégzésükkel.

A szövetség anyagi helyzete jó, gazdálkodása stabil. (Még jól emlékszem azokra az időkre, amikor 100 e Ft-os záró pénzkészletünk is alig volt, és folyamatosan a kintlévőségeink behajtásán fáradoztunk.)

Itt a cél egyértelmű és világos: minden pénzre szükségünk van, és természetesen egyre többre, és azt, hogy mire fordítjuk, nagyon körültekintően és komoly felelősséggel kell eldöntenünk.

Ehhez pedig a céljainkat nagyon világosan meg kell tudnunk határozni.

Az elmúlt hónapok során **az MTÁSZ szabályzatait** rendbe tettük, hiszen ezek a működésünk alapjai az adott területeken. (Alapszabály, Szervezeti és Működési Szabály, Versenyszabály, Fegyelmi Szabályzat, Vagyoni értékű jogok Szabályzata, Dopping Szabály, Számviteli Politika.)

Nem biztos, hogy mindegyik úgy tökéletes ahogy van, de a folyamatos karbantartás és az időnként szükséges aktualizálás ma már elengedhetetlen követelmény. Ez az MTÁSZ mindenkori elnökségének kiemelt feladata kell legyen. Mert ez az alap, amire a ház felépülhet.

A szabályok betartása az MTÁSZ valamennyi tagjától ez eddignél jóval nagyobb fegyelmet, odafigyelést, a választott tisztségviselőktől pedig sokkal következetesebb végrehajtást igényel.

Tehát:

Most, amikor mind a külső, mind a belső körülmények megnyugtatóak és konszolidáltak, ebben a helyzetben kell továbblépnünk és az irányokat meghatározni. Mert egyrészt vannak problémák is, vannak területek, ahol nem jól mennek a dolgok, másrészt pedig az élet körülöttünk nem áll meg, és ha azt akarjuk, hogy a jövőben is minden a helyén legyen, nagyon sok területen kell lépést tartanunk.

A problémákról. (Megpróbálok mindenről röviden gondolatot ébreszteni.)

Gondolkodásmód

Amikor a gondolataimat összeszedtem és a problémákat címszavakban összeírtam, ez volt az utolsó pont a vázlatomban, mégis úgy érzem, ezzel kell kezdenem. Mert ez az alapja az összes többinek. Ha a szabályzatok jelentik a ház alapját, úgy a gondolkodásmódunk az építőanyag, márpedig ha selejtes téglából építkezünk, nem lesz tartós az a ház...

Ma a táncsport egy jól működő, jól prosperáló céghez kell hogy hasonlítson.

Nem lehet pontosan megmondani a dátumot, de már túlléptünk a belterjes, manufakturális módszerek és a dilettáns jó szándék poétikus korszakán.

Az élet körülöttünk nem állt meg, ezt mindenki érzi a saját életében is, tehát fel kell vennünk a ritmust itt is.

Választott tisztségviselők

Alapvető probléma, hogy a tisztségviselők eltérő körülményekkel és képességekkel rendelkeznek. Ezek pedig csak a közös munkavégzés során tudatosulnak, a választáskor nem. A jó szándék és a tenni akarás azonban önmagában még nem elég. Ezért van közöttünk néhány olyan ember, aki a múltban csalódott bennünk és mi is csalódtunk benne. És ez nagyon méltatlan helyzet, mert sokszor a „választott” csak akkor szembesül azzal, amit vállalt, amikor már javában végzi a munkáját, és egy kicsivel később azzal, hogy erre talán nem is igazán alkalmas. Elkeseredett érv ilyenkor a társadalmi tevékenységre való hivatkozás, mert nem ez az igazi ok. Mindenki, aki vállalkozik egy feladatra, szeretné azt jól elvégezni. Ehhez pedig néha bizony segítséget kell adni.

Társadalmi szervezetként egyelőre még jó ideig nem leszünk abban a helyzetben, hogy munkaviszonyokat létesítsünk a megfelelő képesítéssel rendelkező emberekkel, tehát marad a választás és a vállalás.

Ehhez talán segítséget jelenthet, ha a vállalkozókat egy-egy tanfolyamra, vezetőképzőre beiskolázzuk, mert lehet, hogy csak ennyi hiányzik ahhoz, hogy minden a helyére kerüljön.

Pontozók, döntnökök, számlálók.

Edzők, tanárok.

Tekintettel a sok átfedésre, ezt együtt foglalom össze

Itt is sok keserűségnek lehetne elejét venni, ha egy kicsit másként gondolkodnánk.

Ezekben a pozíciókban már magukkal a táncosokkal vagyunk közvetlen kapcsolatban, és az én véleményem az, hogy mi vagyunk őrtek és nem fordítva.

Nem mi vagyunk a „nagy pontozók” és a „nagy trénerek”, hanem a táncosaink legyenek nagyok és eredményesek, mert az minősít minket. Nem a táncosaink létszáma, hanem a teljesítményeik minősége az amire büszkék lehetünk.

Ezért gondolom azt pl., hogy a Bajnoki Sorozat már idejét múlta és itt az ideje a váltásnak.

Mint oktató, továbbmegyek és még radikálisabban fogalmazok: nem az számít, hogy hány párod van, még csak az sem igazán, hogy milyenek az eredményeik (hiszen ez az ő képességeiktől is függ), hanem az, hogy mit tettél az érdekükben. Van „testre szabott” koncepciód a párjaidra, tovább képzéd magad folyamatosan, céltudatosan irányítod és segíted a külföldi képzésüket, mikor, kihez van értelme menniük?

Tudnak-e olyasmit kérdezni tőled a tanítványaid, amelyre nem tudsz válaszolni? Mit teszel ilyenkor?

Kíváncsi vagyok a véleményetekre.

MTÁSZ

Munkavégzés formája, szervezettsége.

Itt elsősorban a munkaviszonyban lévő irodai alkalmazottak és a választott tisztségviselők közötti munkakapcsolat átrendezésére van szükség. A fizetett alkalmazottnak van munkaköri leírása, munkabére, munkaideje. Ha nem végzi jól a munkáját elbocsátható. A választott tisztségviselőknél egészen más a helyzet és feladataik végzését a saját időbeosztásuk függvényében szervezik. Ebből adódik az a probléma azután, hogy túlórát fizetni nem tudunk, a túlmunkát csúsztatásban kiadni képtelenek vagyunk (néha még a szabadságot sem), és nem lenne jó, ha a jól dolgozó alkalmazottak ezután más munkahelyek után néznének.

Megoldásként a jövőben valamennyi választott szervezetnek el kell készítenie a saját írásbeli ügyrendjét (az ügyei intézésének módjait) és ezeket az irodai alkalmazottak munkaköri leírásával összhangba kell hozni.

A kapcsolattartásban pedig az eddiginél jóval nagyobb szerepet kell hogy kapjon a jó szervezés.

Múlt leírása, hagyományok ápolása.

Egyre kevesebben vagyunk, akik ott voltak a kezdetek kezdetén. Az öskáoszban. Mi nem csak azt látjuk, hogy mi van, hanem azt is hogy miből, miért alakult így a jelen. Hogy honnan indultunk. Fontosnak tartom, hogy ezt mindenki, akit érdekel megismerhesse. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy megismerje annak a szervezetnek a múltját, amelyben a szíve és tehetsége alapján már elkötelezett.

Itt nehéz a helyzetem, mert szívem szerint azt mondanám, hogy leírom, összeszedem, de mikor....?

Segítene benne valaki?

Információnyújtás

Az információra bármely szervezeten belül mindenki „éhezik”, nálunk sincs ez másként. És mindenkinek joga, hogy a működéséhez szükséges valamennyi információt időben és érthető formában folyamatosan megkapja.

Ezen a területen sikerült ugyan haladnunk a korral, az Internet világa bennünket is beszippantott, de ez egyben másfajta buktatókat is rejt.

Egyes emberekkel is előfordult, hogy egy adott helyen, valamely időpontban egy másik személynek vagy nagyobb csoportnak olyat mondott, amit nem kellett volna, és ebből erkölcsi vagy anyagi kára származott. Ezt esetenként nehéz helyrehozni, esetleg megmagyarázni.

Egészen másként jelentkezik ez egy sportszervezetnél, ha olyan információk terjednek el róluk, amelyek nem kívánatosak, vagy rossz színben tüntetik fel a tevékenységüket. Előfordulhat olyan eset is, amikor hiányos, vagy kevésbé átgondolt információk jelennek meg, amelyeket nagyon nehéz helyreigazítani, vagy megmagyarázni a közvéleménynek.

Ezt a helyzetet csak akkor tudjuk elkerülni, ha kommunikációnkat tudatosan megtervezzük, azaz éves kommunikációs tervet készítünk.

Tagszervezetek

Egyesületi vezetők

Ezen a téren nagyon nagy eltérések tapasztalhatók de ugyanakkor nagyon sok a hasonlóság is.

„Dupla Rittbergert csak az tud ugrani, aki már megtanult korcsolyázni.” – olvastam valahol. Na ez idepasszol.

Ugyanis felvetődik az a kérdés, hogy azok az egyesületi vezetők, akik ma nálunk egy klub élén „tripla ugrásokkal” igyekeznek működésükhöz forrást szerezni, vajon tudnak-e „korcsolyázni”? Véleményem szerint a piaccgazdaság megváltozott környezetében a legtöbb sportvezető csak „csúszkál” a kiélezett versenyhelyzetben és nem képes hosszabb távon menedzselni a rábízott egyesületet. Meg kell tanulni tehát hosszú távon gondolkodni, tudatosan ismerni és alkalmazni a pénzforrások minél profibb megszerzési módját. Ez pedig olyan „szakma”, amelyet tanulni lehet és kell is, ha fenn akarunk maradni.

Érdekcsoportok léte

Kényes kérdés, de úgy érzem, itt most nem lehetnek „tabu témák”.

Mivel az tény, hogy előfordulnak, tehát beszélni kell róla. Egyébként is az a véleményem, hogy vannak dolgok, amelyek esetében a nyílt beszéd fékezőleg hat.

Elsősorban azonban különbséget kell tenni az olyan együttműködések között amelyek célja a tapasztalatok átadása, az erők egyesítése valamilyen jó cél elérése érdekében és azok között az összefogások között, amelyek egyértelműen a szabályok kijátszását, az eredmények sminkelését, a valódi helyzet eltorzítását szolgálják. Na ez az utóbbi kategória az, amely ellen mindenhol, mindenkinek fel kell emelnie a szavát, mert az MTÁSZ-ban szó sem lehet klánokról, ilyesfajta érdekcsoportokról, lefizethetőségről.

A mai világban csak az él meg, aki érti a dolgát, tehát legyen az oktató, vagy egyesületi vezető, egy rendezvény szervezője, a partnerben nem ellenséget kell látnia, hanem ellenfelet, legfeljebb konkurenst, akit vagy legyőzünk, vagy emelt fővel veszítünk és tovább fejlesztjük a tudásunkat.

Csak az az érdekes, hogy bárkivel beszélünk erről, ezzel mindenki mélységesen egyetért. Mégis...

Versenyek

Elérkeztünk a lényeghez, hiszen ezért vagyunk. Természetes, hogy ezen a terén jelentkezik a legtöbb probléma, hiszen ezzel kapcsolatban mindenki bőségesen rendelkezik tapasztalatokkal, amelyeknek hangot is ad.

Ez az a „szolgáltatás”, amelyet az MTÁSZ-nak egyre magasabb színvonalon kellene nyújtania és itt látszik a legtöbb teendő, a legnagyobb elmaradás az elvárásokhoz képest.

A szervezési módszerek, rendezési gyakorlat tekintetében nem jeleskedünk. Nem elég a jó szándék, a sok segíteni akaró személy, ha nincs egy olyan rendező, aki pontosan tudja, mit, miért és hogyan kell végrehajtani, és melyek az egyes

intézkedések következményei. Ha nincs jó karmester, a zenekar nem nyújt élvezetes teljesítményt.

A szervezést tanulni lehet és a tapasztalatok cseréje is sokat javíthatna, de a legnagyobb baj akkor van, ha valaki azzal sincs tisztában, hogy mit nem tud. Mert akkor nem is kérdez.

Ma már itt is az élet egyéb területein szerzett tapasztalatok határozzák meg az igényeket, és a régi, békebeli barátságos kis versenyek ideje lejárt.

Itt kell a legnagyobbat lépnünk, a technikai lehetőségek (számítógép, hangtechnika, stb) radikális és összehangolt alkalmazásával.

Hasznos lehetne egy írásbeli összefoglaló, a táncversenyek szervezési feladatairól, és egy olyan konferencia, ahol tisztázni kellene a rendezésekkel kapcsolatos valamennyi feladatot.

Egy hónapja voltam egy külföldi versenyen. 4 nap, minden kategóriában és minden korcsoportban, két pályán, rengeteg párral.

Volt:

- egy-egy mezőnyben 30 - 245 pár
- körbeosztás időben a falon
- paravánokkal elkülönített táncterek
- számítógépes feldolgozás, keverés
- egy-egy körben 14-15 pár
- külön szoba a számlálóknak, a tánctermeken kívül
- minden pár ott ment ki ahol kellett és akkor jött be amikor következett
- időbeosztás a zsűrinek és az pontos volt
- döntnökök, akik időnként lehalásztak maguknak egy-egy párt a kivonuláskor, megbeszéltek velük amit akartak, azután mindenki ment a dolgára
- a döntő utolsó tánca után a párokat nem engedték kivonulni, azonnal eredményhirdetés következett

Nem volt:

- rohangálás a parketten a körök között sem
- senki sem ment oda a versenyvezetőhöz informálódni
- a nézőkön és az adott körön kívül a táncosok nem voltak a teremben, nem tolongtak a parkett szélein
- zsűri asztal, még szék sem
- dobogó, az egyik korcsoportnak, míg a másiknak volt, mert az időterv így teljesült, de senkinek nem jutott eszébe ezért reklamálni
- várakozás a körök között, a zene folyamatosan szólt, a párok saját érdekükben igyekeztek ki és be
- nem jött hírnök, hogy figyelmeztesse a zsűrit az időre, az előre kiosztott időbeosztás szerint 5 perccel az adott idő előtt az adott zsűri megkereste a pályáját és jelentkezett a döntnöknél, aki kezébe nyomta a pontozólapot, ill. gépet, közölte, hogy 140 X (!!!!!) és kezdődött az első kör (ez volt a 245 páros mezőny)
- egyetlen reklamáló, zúgolódó szülő, vagy edző sem a parkett közelében
- a gyermek és junior korcsoportokban egyetlen szabálytalan ruha sem

Természetesen megvolt a technikai háttér, nem hiányzott a szervezői rutin sem, de volt még valami, fegyelem mindenki részéről. És ez - nekem legalábbis úgy tűnt - mindenkinek természetes volt.

Nos itt a cél, de a megvalósításhoz nem lesz elég a számítógép. Itt is szükség lesz arra, hogy egy kicsit „másként” gondolkodjunk. Ez pedig rajtunk múlik és pénzbe sem kerül.

Versenyzők

Értük csináljuk az egészet. Meg kell szerezni őket és azután meg kell tartani. Itt van a legnagyobb felelősségünk. Ebben sem jeleskedtünk az elmúlt évek során. Nincs pontos információ arról, hogy az egyes tagszervezeteknél hogyan, milyen módszerekkel folyik a munka, hogyan zajlanak az edzések, de az biztos, hogy nagyon különbözően.

Már az utánpótlás szerzésnél is nagyon eltérőek a lehetőségek, feltételek. (Tánciskola, Művészeti iskolák, stb)

Itt is szükséges lenne egységes elvek alapján kezelni a jövő bajnokait.

Nagyon eltérő a versenyzőkkel való foglalkozás tartalma és formája is, pedig azt kellene elérni, hogy egy fiatal, aki nekivág a sporttáncnak, az első perctől ugyanazt kapja Nyíregyházától Szombathelyig.

Nagyon sok függ az edző személyiségétől. Kell, hogy legyen szakmai és emberi tekintélye, amelyet nem kiharcolnia kell, hanem kiérdemelni. Ezt csak a munkájával tudja megtenni. Nem lenne szabad a versenyzőket ellenségeskedésre, keserűsége, elégedetlenségre biztatni. Ez bizony, tapasztalhatjuk, hogy ma még gyakran megtörténik és ez senkinek sem jó.

„Ha mézet akarsz gyűjteni, ne rúgd fel a méhkaszt!” ezt is olvastam valahol.

Most, a „Szombat esti láz” c. TV műsor várhatóan felkelti az érdeklődést a tánc iránt, ahogyan ez a többi külföldi ország esetében is így volt. Meg kell ragadni a lehetőséget és nem szabad ezekből az újoncokból is megkeseredett, elégedetlenkedő, folyamatosan reklamáló kis morgókat teremteni.

A mi felelősségünk, hogy a táncos, ha megszerette ezt a sportot, ne hagyja abba.

Ehhez éreznie kell, hogy fontos nekünk. És ezt mindenkinek a maga területén, a maga módszereivel kell elérnie. Tehát jó lenne, ha ebben is egyformán gondolkodnánk.

Remélem sok gondolatot ébresztettem, nem tagadom ez volt a célom. Ezt az anyagot, ebben a formában egy hiány pótlásának szántam, mivel az Alapszabály ezt előírja, de az elmúlt évek folyamán erre még soha nem került sor.

Az MTÁSZ fejlesztési elképzeléseit, hosszú távú céljait nem egyedül kell elkészítenem. Aki úgy érzi bármit hozzá tud tenni, vagy vitatkozna valamelyik gondolattal, kérem tegye meg. Erre, még a közgyűlésen túl is van lehetőség.

Ezek alapján a novemberi közgyűlésre már elkészülhet az az anyag, amely tartalmazza a közös vélemények alapján a konkrét tennivalókat és határidőket is.

Jelige az az egyetlen szó amely mindnyájunkat összeköt: táncsport.

Somkuti Annamária
Az MTÁSZ elnöke

